

с пияни мъже, да отклонява мръсни предложения... С това тя успяваше да се справи без гняв и оплакване, с някакво ледено достойнство, което респектиреше и най-арогантните мъже. Тя не позволяваше на никого от посетителите да я изпраща до къщи. Всяка вечер, в един часа, когато програмата свършваше, идваше брат й - шестнадесет годишно момче, което я отвеждаше в Триана. Това упорито и безсмислено целомъдрие изглеждаше почти ненормално. От гледна точка на своята кариера в Лас Каденас тя пропиляваше дните си, без да печели пари и мисли за старостта. Може би мечтаеше да се омъжи, но и това ми се виждаше недопустимо. Дори и най-глупавия чужденец или севилец не би се оженил за момиче от Лас Каденас - заведение, в което жените стояха малко по-горе от обикновени кокотки. Поведението на Мануела оставаше необяснимо за всички. Но колкото повече я наблюдавах, толкова повече са убеждавах, че някаква дива гордост и пречеше да продава тялото си на дребно. С мрачна упоритост, която будеше удивление, тя преследваше друго.

Маестро Кинтана прекъсна разказа си и гневно запали цигара. Очите му пак се втренчиха злобно в тихия, безобиден ирландец, който разговаряше кротко с една от дамите на компанията си. Стори ми се, че ксенофобията на маестро Кинтана към този човек бе прекалена. Тя почна да засяга и мене, а художникът сякаш съзна това и рече:

- Не, не се гневя на този глупак!... Той прилича на тих молец, който безшумно прояжда дрехите... И не подозирам тайно, че ще напишете като него възмутена глава за боя с бикове, оставяйки равнодушен към изкланите работници в Астурия... През фериата на следващата година из улиците на Севиля се движеше мощна и дълга спортна кола. Караше я нисък, възрастен синковец с бяла коса.

Маестро Кинтана млъкна за миг., после изпусна нервно дима от цигарата си:

- ... В Париж съм срещал американски туристи, които прелист-